

தாயன்பு

- எழுதித் தீராப் பேரன்பு -

கே.எம். செல்வதாஸ்

தாயன்பு

கே.எம் செல்வதாஸ்

மார்க்கண்டு பூமணி ஞாபகார்த்த
நினைவு வெளியீடு

நன்றி

பரண்
ஓவியர் பாஸ்கர்
அம்மா - கதைகள்
அல்வாயூர் கவிஞர் மு. செல்லையா படைப்புகள்
விகடன் இணையப் பதிவு
அம்மா - தேர்ந்த கவிதைகள் சில

தரணியில்
எம்மை
தலைநிமிர்ந்து
வாழ வைத்த
எம்
தாய்க்கு
ஓரு
சிறு கையுறை...

எழுதித் தீரா பேரன்பு...

- கே. எம். செல்வதாஸ் -

“கவனம் அப்பு” இதுதான் என் தாயின் வாய்மொழிய என் காதுகள் கேட்ட இறுதி வார்த்தை. என் வாழ்நாளில் அம்மா வாயிலிருந்து அதிகமாக நான் கேட்ட வார்த்தையும் இதுதான். அதுவே தாய்மையின் பரிவு. என்னைச் செல்லமாக “அப்பு” என்றே என் அம்மா வாய்நிறைய அழைத்து மகிழ்வார். என்னை மாத்திரமல்ல எல்லோரையும் அன்போடுதான் அவர் அரவணைப்பார்.

தன் வாழ்வின் பெரும்பகுதியை பிள்ளைகளின் நலனுக்காகவே அவர் அர்ப்பணம் செய்துள்ளார். குடும்பத்தின் பொறுப்பையேற்று பாடசாலைக் கல்வியை ஆரம்ப நிலையிலேயே நிறுத்திக் கொண்டவர். ஆனாலும் எங்கள் குடும்பத்தில் நால்வரை பல்கலைக்கழக கல்வியைப் பெற வைத்த பேராசிரியை எங்கள் அம்மா. கல்வி ஒன்றுதான் எங்கள் வாழ்வின் பெரும் மூலதனம் என்பதைனச் சொல்லிச் சொல்லி எங்களை வளர்த்த பெருந்தகை அவர்.

நூல்கள் பலவும் சொல்லித்தராத பாடங்களை தன் அந்திம காலம் வரைக்கும் எமக்கு வழங்கிக் கொண்டே இருந்தவர்.

எங்கள் வீட்டில் யாரும் பெற்றிராத கண்டிப்பை என் சிறு வயதில் அம்மாவிடம் நான் பெற்றிருக்கின்றேன். அத்தனைக்கும் என் சிறுவயதுக் குறும்புத் தனங்களே காரணம். அன்றைய அவரது கண்டிப்புத்தான் இன்று எங்கள் எல்லோரையும் சமுதாயத்தில் தலைநிமிர்ந்து வாழ வைத்துள்ளது.

பிறர்மீது அன்பு செலுத்துவதை அவரிடத்திலேயே நான் அதிகம் கற்றுக்

கொண்டேன். பிறர் மனம் நோகாத வண்ணம் வாஞ்சையோடு அவர் பேசும் வார்த்தைகள் இன்றும் எங்கள் காதுகளில் ஓலித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

தூய்மையையும் - ஒழுக்கத்தையும் - ஒழுங்குமுறை வாழ்க்கையையும் தன் செயற்பாடுகளுக்கூடாகவே எங்களுக்கு கற்றுத் தந்த முதல் ஆசிரியை எங்கள் அம்மா. இன்ன பொருளை இப்படித்தான் பாதுகாக்க வேண்டும். இன்ன பொருளை இப்படியும் பயன்படுத்த வேண்டும். இன்ன பொருளை இப்படியும் பயன்படுத்தலாம் என்ற நுட்பங்களை அவர் மூலமாகவே நான் கற்றுக் கொண்டேன்.

எதற்காகவும் எங்கள் சுய கெளரவத்தை இழந்திடக்கூடாது என்ற உயரிய தத்துவத்தை எங்கள் மனதில் விடைத்தவர் எங்கள் அம்மா. போற்றுவோர் போற்றுடும் தூற்றுவோர் தூற்றுடும் நான் இப்படித்தான் என்ற கொள்கையோடு தனக்கு சரி என்று மனதில் பட்டதைச் செய்யும் மன வைராக்கி யத்துக்குச் சொந்தக்காரி அவர். அந்தப் பண்பை நான் பெற்றதோடு மட்டுமல்லாது அடுத்த தலைமுறைக்கும் கடத்தச் செய்தவர்.

எங்கள் வெற்றிகள் பலவற்றிலும் மகிழ்ந்திருந்த எங்கள் அம்மா நாம் தோல்விகளைச் சந்தித்த போதெல்லாம் தோள் கொடுத்து எங்களைத் தூக்கி நிறுத்தியவர்.

குடும்பத்திலுள்ள எவர் சிறு தவறிமூத்தாலும் தவறுகளை நேர்படச் சுட்டிக் காட்ட எங்கள் அம்மா என்றும் தயங்கியதில்லை. ஆதலால்த்தான் ஆலவிருட்ச மாய் விரிந்த எங்கள் குடும்பத்தை கட்டுக்கோப்புடன் அவர் வளர்த்தார்.

அப்பா மீதும் எங்கள் மீதும் காட்டிய பேரன்பையே மருமக்கள் பேரப் பிள்ளைகள் - உறவுகள் மீதும் காட்டியவர். ஆதலால் எல்லோர் அன்புக்கும் பாத்திரமானார். இத்தகு உத்தமிக்கு பிள்ளைகளாக நாம் பிறந்தது எம் முற்பிறவிப் பயனே. எழுதித் தீரா பேரன்புக்குச் சொந்தக்காரியான எங்கள் அம்மா. என்றுமே எம் மனங்களில் வாழ்ந்து கொண்டேயிருப்பார்.

வாழ்வதற்கு முலமாயுள்ள முதல் நிதி

- கே. எம். செல்வதாஸ் -

“தாயிற் சிறந்த கோயிலும் இல்லை
தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை”

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. உலகில் தோன்றிய உயிர்களில் தாய் என்னும் உறவு மக்கதுவமானது. மனித வாழ்வு உறவுகளால் சூழப்பட்ட நிலையில் அமைந்துள்ளது. இவற்றில் எல்லா உறவுகளும் சிறப்பு வாய்ந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன. இருப்பினும் தாயின் உறவு அவற்றிலிருந்து மேம்பட்டு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக அமையப்பெறுகின்றது. தன் வாழ்நாளின் பெரும் பகுதியை தன் பிள்ளைகளின் நலனுக்காகவே அர்ப்பணம் செய்கின்றாள். தாய் என்ற சொல்லுக்கு “முதன்மை” என்று பொருள் தருகிறது கெளரா தமிழ் அகராதி. தாய்மை என்பதற்கு செந்தமிழ் சொற்பிறப்பியல் பேர்கரமுதலி.

“அருகு போல் தழைத்து ஆல்போல் வேருன்றி
பல்கிப் பெருகி வளவாழ்வு வாழ்வதற்கு
முலமாயுள்ள முதல் நிதி”
என்று பொருள் தருகிறது.

“என் செயினும்
தாயின் சிறந்த தமரில்லை”
என்கிறது நான்மணிக்கடிகை. குழந்தை தவறு செய்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பக்குவம் வாய்ந்த தாயை விட சிறந்த உறவு உலகில் வேறில்லை. ஒரு குழந்தையை சமுதாயத்திற்கு அடையாளம் காட்டுவபள் தாய். அவளின் வளர்ப்பின் மூலம் அக்குழந்தை நற்பண்புகளைப் பெற்று

திகழ்கிறது. அதன் காரணமாகவே தெய்வத்திற்கு நிகராக தாய் கருதப்படுகின்றாள். இதனையே நான்மணிக் கடிகை

“என்றா ஸோடு
எண்ணக் கடவுளும் இல்”

என்று உரைக்கின்றது. அத்தகு தாய் தன் வாழ்நாளில் கூடுதலாக மகிழ்வடையும் ஒரு தருணம் உண்டு. தன் மகன்மகள்) நல்லவன் என்று யாரேனும் புகழுக் கேட்டால் அவன் அவனைப் பெற்ற காலத்தில் மகிழ்ந்ததை விடவும் அதிகமாக மகிழ்வாள். இதனையே வள்ளுவப் பெருந்தகை

“என்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக் கேட்டதாய்”

என்று கூறியுள்ளார். அத்தகு தெய்வமாகிய தாய் வாழும் காலத்திலேயே சான்றோனாக வாழ்ந்து மகிழ்வைக் கொடுக்க வேண்டியது ஒவ்வொரு பிள்ளைகளுக்குமுரிய கடமையாகும்.

புரண்டு படுத்தால் நாம்
இறந்துவிடுவோமோ என்று கருவில்
இருந்து நமக்காக தூக்கத்தைக் கூட
தொலைத்துவிட்டு இரவில்
விழித்திருக்கும் சூரியன்... “அம்மா“.

பேரண்டத்தின் பேரதிசயம்

அம்மா...

இந்த மந்திரச் சொல்லுக்குள்
கட்டுண்டு போகின்றன
மனித மனங்கள்

எழுதித் தீரா

பேரன்புக்குச்

சொந்தக்காரி

கருக்கொண்டு

உருக்கொண்டு

காலம் பல

கடந்த போதும்

தன் பிள்ளைகளை

குழந்தைகளாகவே

பார்த்திடும்

பேரண்டத்தின்

பேரதிசயம்...

உயிரெயும்

மெய்யெயும்

உணர்வு கலந்து

எமக்களித்த

காலப் பெருவெளியின்

கண்கண்ட

தெய்வம்.

- கே. எம். செல்வதாஸ்

உயிர் மெய்யாகிய உறவு

- கே. எம். சௌல்வதாஸ் -

“அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்”

என்பது ஒளைவையின் வாக்கு. அன்னை என்பவள் மனிதர்களுக்கு மட்டுமன்றி சகல ஜீவராசிகளுக்கும் முக்கியமானவள். அத்தகு அன்னையின் அன்பை நாம் விலை கொடுத்து வாங்கிவிட முடியாது. அந்த அன்புக்கு ஈடாக உலகில் எதுவும் கிடையாது. தன்னுடைய உயிராலும் மெய்யாலும் நமக்கு உயிர்மெய் தந்தவள் நம் அம்மா. “அம்மா” எனும் சொல்லில் உள்ள “அ” என்பது உயிரெழுத்து “ம்” என்பது மெய்யெழுத்து “மா” என்பது உயிர் மெய்யெழுத்து. தன் குழந்தைகளுக்காகவும் குடும்பத்திற்காகவும் தன் வாழ்வை தன்னலமற்று அர்ப்பணிப்பவள் அன்னை.

எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்புமின்றி காலம் முழுவதும் தன் பிள்ளைகளின் நலனையே கண்ணாகக் கொண்டு வாழ்ந்திடும் தாயின் உயர்ந்த பட்ச ஆசை தன் பிள்ளைகள் சீரும் சிறப்புமாக நலமோடு வாழ வேண்டும் என்பதே. உதிர்த்தாலும் உணர்வுகளாலும் எங்களோடு கலந்து உறவாடும் இத்தகு தாயை, நம்மை நாமே உணர்ந்து வாழக்கூடிய இந்தப் பிறப்பில் அவர்களின் நிறைவுக் காலம் வரை கலங்காது காக்க வேண்டிய கடமை எல்லோர்க்கும் உரியது.

வார்த்தைகளே இல்லாத வடிவம். அளவு கோலே இல்லாத அன்பு. சுயநலமே இல்லாத இதயம் வெறுப்பைக் காட்டாத முகம் “அம்மா”.

தாயின் மகிழ்ச்சி

தாங்கும் மடி கிடத்திக் குழந்தையின்
தண்முகம் பார்க்கையிலே
ஒங்கிய செல்வமெல்லாம் மடியினில்
உற்றது போல் மகிழ்வாள்.

எண்ணும் மழலைமொழி செவிகளில்
ஏறி இனிக்கையிலே
பண்ணுங் கசந்துவிடும் சர்க்கரைப்
பாலும் புளித்து விடும்

மெல்லக் குறுநடையில் அசைவுற்று
மேவிடும் போதினிலே
செல்வம் வருவதென்றே அணைத்திரு
செங்கரம் நீட்டி நிற்பாள்

தீற்று முணவுவகை சிதறித்தன்
தேகம் படுகையிலே
ஏற்றுஞ் சிவன் முடியில் - பக்தரிடும்
இன்மலர் போலிருப்பாள்

ஒக்கலை மீதிருத்திச் சிரசினை
உள்ளங்கையால் தடவி
அக்களிப்போடு முகங் கொஞ்சவது
ஆனந்தத் தெல்லையன்றோ

வாரி மயிர் வகுத்தே நகையொடு
வண்ண உடை உடுத்திப்
பூரித்து முத்தமிடும் போதிலே
போய் விடுந் துன்பமெல்லாம்.

கையினிற் புத்தகப்பை எடுத்துயர்
கல்விக்குச் செல்கையிலே
ஜயிரு மாதத்துயர் பறந்தே
ஆனந்தம் பொங்கிடுவாள்.

நற்குண மைந்தனென்றே பிற்ரசொல்லு
நல்லுரை கேட்கையிலே
பெற்றிடு நாளினிலும் உயர்ந்த
பேருவ கையடைவாள்

மங்கையைக் கைப்பிடிக்கும் திருமண
வைபவம் பார்க்கையிலே
தங்கிய வானுலக ஆனந்தம்
சார்ந்த தென்றே மகிழ்வாள்.

- அல்வாட்டுர் கவிஞர் மு. செல்லையா

உலகில் தேடிக் தேடி அலைந்தாலும்
மீண்டும் அமர முடியாத சிம்மாசனம்
தாயின் கருவறை

நீ தெய்வம்

அும்மா நீ தெய்வம்
 அணையாத தீபம்
 அது சொல்லிநான் பாடவா எந்தன்
 அன்புள்ள மலர் குடவா
 இம்மா நிலத்தில்
 எனை வாழ வைத்த
 இதயத்தின் குரல் பாடவா அும்மா
 இறையென்று துதி பாடவா?

ஈரைந்து மாதும்
 எனை நீ சுமந்தாய்
 பேரின்பம் அதுவே என்றாய் - உன்றன்
 பெருஞ் செல்வம் நானே என்றாய்
 நேரந் தெளிந்தே
 நிதங்கு சேவை செய்தென்
 நெஞ்சத்தில் கோயில் கொண்டாய் - மன
 மஞ்சத்தில் உலா நீ வந்தாய்

பாலுாட்டி வளர்த்தாய்
 பலவின்னல் சகித்தாய்
 பாசத்தின் உருவாய் நின்றாய் - தமிழ்ப்
 பண்பூறுக் கருவாய் நின்றாய்
 தாலாட்டி வளர்த்தாய்
 தமிழுட்டி நிலைத்தாய்
 சாந்தத்தின் பொருளாய் நின்றாய் - மனு

தர்மத்தின் தமிழாய் நின்றாய்

உண்ணாத பொழுதும்
உறங்காத இரவும்
எந்நாளூம் மறவேன் அம்மா எந்தன்
இதயத்தில் அணையாதம்மா
கண்காத்த இமையே
கருணைத் தேன் கடலே
கரந்தந்த அருந்தெய்வமே வாழ்வு
வரந் தந்த பெருந் தெய்வமே.

- கவிஞர் அம்பி

முதலில் நான்
பேசிப் பழகியதும்
உன்பெயர்தான்
முதலில் நான்
எழுதியப் பழகியதும்
உன் பெயர்தான்
அம்மா

அம்மா

- நா.முத்துக்குமார்-

“அம்மா என்றால் ஒர் அம்மாதான். உன் அம்மா, என் அம்மா, என தனித் தனி அம்மாக்கள் கிடையாது. ஒரே அம்மா!”

- லா.ச.ரா.

(“சிந்தா நதி”யில் இருந்து...)

அம்மா நேற்று மீண்டும் கனவில் வந்தாள். பனி முட்டத்தை ஊடறுத்துப் பாயும் மஞ்சள் வெயில்போல முகம் எங்கும் ஒளி கூடி இருந்தாள். கனவில் அவள் நின்ற இடம், நாங்கள் முன்பு வசித்த கிராமத்துச் சிறு வீடு. அவள் முன்பு நான் சிறுவனாக நின்று இருந்தேனா? வயதாகி இருந்தேனா? தெரியவில்லை. எப்படி இருந்து என்ன? அம்மாக்களின் கண்களுக்கு எத்தனை வயதானாலும் பிள்ளைகள், குழந்தைகள்தானே?

இப்போது எல்லாம் அம்மா அடிக்கடி கனவில் வருகிறாள். வழக்கம்போல் இந்தக் கணவிலும் அவள் ஏதும் பேசவில்லை. ஒரே புன்னகை. ஒரே ஒரு புன்னகை. தனித்த வனத்தில் காற்றை எதிர் கொள்ளும் ஒற்றைப் பூவின் புன்னகைபோல; வார்த்தைகளையும் வாக்கி யங்களையும் கடந்து மொனமே மோனம் என்று உணர்த்துவதைப்போல; கோயில் பிராகாரங்களில் வெளவால்களின் கிழிச்சிடல்களைத் தாண்டி, கருவறையில் கிடந்தபடி பிரபஞ்சத்தை உற்று நோக்கும் கடவுளின் புன்னகையைப்போல; முடிவறாமல் புன்னகைத்துக்கொண்டே இருந்தாள்.

அம்மாவை நோக்கி நான் நடந்து, அவள் கைகளைப் பிடிக்க எத்தனிக்கும்போது, கனவு கலைந்து கண் விழித்தேன். உறக்கம் வரவில்லை. செல்போன் தேடி மணி பார்த்தேன். 3.40. விடிவதற்கு நேரம் இருக்கிறது. பக்கத்தில் மனைவியும் மகனும் உறங்கிக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

ஒரு சிக்ரெட் பற்றவைத்தபடி வாசலுக்கு வந்தேன்.

“ஆலம் விமுதுகள் போல்

உறவுகள் ஆயிரம் இருந்தும் என்ன?

வேரென நீ இருந்தாய்....

அதில் நான் வீழ்ந்துவிடாதிருந்தேன்...!

எதிர் ::பளாட் வாட்சேமேன் எ.:ப.எம்மை அலறவிட்டு விட்டு காது களில் ம.:பளர் சுற்றி உறக்கத்தில் கிடந்தார்.

அம்மா என் நினைவுகளில் நுழைந்தபடி அலைக்கழித்துக் கொண்டு இருந்தாள். அம்மா... உன்னை முதன்முதலில் நான் எப்போது சந்தித்தேன்?

அறிமுகமாகி... பேசிப் பழகி... விடைபெற்ற பின் முகம் மறக்கிற ரயில் சிநேகமாய்த்தான் இருந்தோம்... உனக்கு நானும், எனக்கு நீயும்!

உனக்கு நான் அறிமுகமாகும் முன்பே, எனக்கு நீ அறிமுகமாகி விட்டாய். உன் முதல் தரிசனம் எனக்கு அக தரிசனமாகத்தான் இருந்தது.

தீரவங்களின் கதகதப்பில்.... நடக்கையில் புலப்படும் மெல்லிய அதிர்வுகளில்.... உடலை நனைக்கும் சிவப்பு நதியில்... பனிக்குடத் திலென் பாசப் பிடிப்பில்... உன் முதல் தரிசனம் எனக்கு உள்முகத் தரிசனமாகத் தான் இருந்தது. ஆனால், அம்மா... அப்போது என் பார்வை தொப்புள் கொடியில் இருந்தது. -

சந்தனமாக மேடிட்ட வயிற்றில் விரல்களால் வருடியபோதும், அடிக்கடி என் வளர்ச்சியை அசைவுகளில் உணர்ந்தபோதும், உன் முதல் தொடுதல் எனக்கு வாய்த்தது. பூ மென்மை வயிற்றில் மெத்தென்று உதைத்தேனே... அம்மா.... அப்போது என் பார்வை பாதத்தில் இருந்தது.

உன்னுடைய மிச்சமாக, வெளி உலகில் பிறந்தபோது, பிடிப்பாத ஓலிகளுடன், நோய்த் துகள் படிந்த மருத்துவமனைச் சூழலில்..... என்னை எடுத்து உன் மடியில் சாய்த்துக்கொண்டாயே அம்மா... அப்போது என் பார்வை உன் சேலையின் கவச்சி வாசனையில் இருந்தது.

எல்.கே.ஜி. வகுப்புக்கு எனக்குப் பிடிக்காத கீரை சாதத்தை... நீ பள்ளிக்குக் கட்டித் தர, சாயங்காலம் ஆனதும் சன்னட போடும் ஆவேசத்தில் வீட்டுக்கு வருகிறேன். ஏன் இத்தனை கும்பல் நம் வீட்டில்? புத்தகச் சுமையுடன் நடையில் வேகம். என் பிரிய அம்மா... பாயில் படுக்கும் நீ, பலகையில் படுத்து இருந்தாய். உலகைப்பற்றிய என் பார்வை திறந்த போது... உன் பார்வை முடியிருந்தது. அம்மா... அப்போது என் பார்வை சோகத்தில் இருந்தது.

உன்னை உலுக்கிய என்னைத் தூக்கியது யார்? எவர்? ஒன்றும் புரியாமல் குரல்களுக்கு மத்தியில் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதேன் நான். பக்கத்து வீட்டு மாமி ஆறுதல் சொல்லி, கரும்பு தின்னைத் தந்தார்கள். ஆனால், அம்மா... அதற்கு அப்புறம் நான் தின்ற கரும்புகள் எல்லாம் கசக்கவே செய்தன.

நிலவை யாராவது முழுவதுமாகப் பார்த்தது உண்டா ? சிவப்பையும் நீலத்தையும் குழைத்துத் தகதகக்கும் தீபத்தின் தரிசனம் யாருக்காவது முழு நிறத்துடன் கிடைத்தது உண்டா ? ஊருக்கு ஊர் நிறம் மாறும் தலன்றீரின் உண்மையான சுவைதான் என்ன? அம்மா... பிடிக்க வரும் சிறுவனின் கையில் வண்ணத்தைப் பதித்து வழுக்கிச் சென்ற வண்ணத்துப் பூச்சியாகத்தான் உன்னுடனான எனது நாட்களும்.

ஞாபக அடுக்குகளின் ஆழ்கிடங்கில் உனக்கும் எனக்குமான சம்பவங்கள் ஒன்றிரண்டே மிச்சம் உள்ளன. உன் முகம் க்ளைடாஸ் கோப்பின் வளையல் சித்திரமாக ஓவ்வொரு முறையும் ஓவ்வொரு விதமாய்!

உன் ஜலதோஷம் நீங்க... கஷாயத்துக்காக நான் தும்பைப் பூதேடியதும்; “தவளையை அடிக்காதடா... உங்க அம்மாவுக்குத் தலை வலிக்கும்” என எவனோ சொன்னது கேட்டுப் பயந்து, நான் அடிக்காமல் நின்றதும்; “ஆலம் பழம் தின்னுட்டியே... பைத்தியம் பிடிக்கப் போவது“ நன்பர்கள் பயமுறுத்த... ஒடி வந்து உன் மடியில் பாதுகாப்பாகப் படுத்ததும்... இவைதானே அம்மா, அறியாத ஜந்து வயதில் எனக்கே எனக்காக நீ வைத்து விட்டுப் போன கொஞ்சுண்டு நினைவுகள்.

அழுது புலம்பி, நான் அலறிய ராத்திரிகளில் நிலா இருந்தது, சோறும் இருந்தது, ஊட்டத்தான் நீ இல்லை. கடைசியாக கூரையில் நீ தலை வாரிச் செருகிய சுருட்டை முடியை வைத்திருக்கிறேன் பத்திரமாக. கடைசியாக நீ உடுத்தி கழற்றிய சேலை இப்போதும் இருக்கிறது, என் மனதின் குளிர் போக்க.

சமீபத்தில் ஆங்கிலத்தில் ஒரு கவிதை படித்தேன். நான்ஸ் வில்லியர்ட் என்கிற பெண் கவிஞர் எழுதிய அந்தக் கவிதை....

“வான்கூவர் நகரத்தில்
ரயில் நிலையம் ஒன்றுண்டு.
மரக் கட்டைகளால் ஆன
அதன் நடைபாதையில்
முன்பொரு முறை என் சிறு வயதில்

அம்மாவும் நானும்
ரயிலுக்காகக் காத்திருந்தோம்.
அங்கு வைத்துதான்
அம்மாவின் தம்பி இறந்துபோனதை
யாரோ வந்து
அம்மாவிடம் சொன்னார்கள்.
கன்னங்களைத் தாண்டி
கால் விரல்களில்
கண்ணீர்த் துளிகள் விழுந்த பிறகும்
அதிர்ச்சியுடன் அம்மா
அந்த நடைபாதையிலேயே
நின்றுகொண்டிருந்தாள்.
“உ_லகம் என்பது அனுக்களால் ஆனது
நாம் ஒரு மேஜையைத் தொடுகிறபோது
மேஜையும் நம்மைத் தொடுகிறது”
என்பது உ_ன்மையானால்
அன்று அந்த நடைபாதையில்
அம்மாவின் அனுக்களும்
கலந்திருக்கும்.
நான் போய் அந்த நடைபாதையில்
அம்மாவுடன் நின்ற அதே இடத்தில்
நிற்கப்போகிறேன்.
நீண்ட நேரம்....
மிக நீண்ட நேரம்....
கன்னங்களைத் தாண்டி
கால் விரல்களில்
கண்ணீர்த் துளிகள் விழுந்த பிறகும்...”
கவிதையை மொழிபெயர்த்த பிறகு கன்னங்களைத் தாண்டி என்
கை விரல்களில் கண்ணீர்த் துளிகள் விழுந்து இருந்தன.
அம்மா நீ நிரந்தரமானவள். உனக்கு அழிவு இல்லை . ஆகாயம் நீ
அதில் கற்றிச் சுடரும் குரியன் நீ சந்திரனும் நீயே. நடசத்திரங்களின் நின்று
ஓளிரும் பிரகாசத்தில் இருந்து புலப்படுவது உன் கண்கள் அன்றி வேறு
என்ன?
அணிலாடும் முன்றில்!

நீயே முகிலாகவும், முகில் தூவும் மழை யாகவும், மழை நனையும் நிலமாகவும் மலர்ந்து கொண்டு இருக்கிறாய். நதியும் நீ. கரையும் நீ, கரை தாண்டி விரியும் காட்சியும் நீ.

சிறுபிள்ளை உடனிருக்க, கார்த்திகை மாதத்தின் அந்திக் கருக்கலில் திண்ணை எங்கும் அகல் விளக்கு ஏற்றுபவளிடமும்; ஆலமரக் கிளையில் பழஞ் சேலையைத் தூளியாக்கி, கைக்குழந்தையைக் கிடத்தி விட்டு, அறுவடை வயலில் வேலை செய்தபடி நொடிக்கொரு தடவை திரும்பிப் பார்ப்பவளிடமும்; அபார்ட்மென்ட் பூங்காவின் சிமென்ட் பெஞ்ச்சில் காத்திருக்கும் மகனை அலுவலகம் முடிந்து வந்து சட்டைப் புழுதியோடு அள்ளி அணைப்பவளிடமும்; பள்ளியின் மெயின் கேட் மூடி விடக் கூடாதே என்கிற பதை பதைப்பில், மாநகரத்து சிக்னலில் இடுப்பில் யூனிஃபார்ம் குழந்தையோடு கடப்பவளிடமும்; புதைக்கிற மகன்களை எல்லாம் விதைக்கிற விதைகளாக என்னிக்கொண்டு இருக்கும் ஈழத்துத் தாய்களிடமும் நான் காண்பது உன் முகம்தானே தாயே?

மாக்சிம் கார்க்கியின் “தாய்” தொடங்கி, மார்க் வெஸ்ஸின் “எலந்தரா” வரை; பட்டினத்தார் மூட்டிய தீயில் தொடங்கி, புதுமைப் பித்தனின் “சிற்றன்னை” வரை; கலையிலும் இலக்கியத்திலும் நான் காணும் தரிசனங்கள் உன் அகம்தானே அன்னையே!

நீ எப்படி இறக்க முடியும்? உன்னுள் கருவாகி, உனக்குள் உருவான சின்னஞ்சிறு செடி நான். மண்ணுள் நான் வீழ்ந்து, மெள்ள உதிரும் வரை என்னுள்.... நீ வாழ்வாய்!

பூமிதாங்கும்
முன்னேநம்மை
பூவாய் தாங்கியவள்
நம் அம்மா

அம்மா

- தாமரைச் செல்வி -

தரையில் அமர்ந்து கைகளைக் கூப்பி கண்கள் மூடிப் பிரார்த்தனை செய்கின்ற இந்த நிமிடங்களில் மனம் என்னமாய்க் கரைந்து போகிறது. எத்தனையோ வருடங்களாக பட்டு வந்த கவலைகள் கூட மறந்து போகிறது. இந்த வினாடி ஆண்டவனின் காலடியே சரணம் என்ற நினைவில் தற்காலிகமாய் ஒரு ஆறுதல், நாடி நூற்பெல்லாம் ஊடுருவி நிற்கிறது.

அறுபத்தைந்து வருசங்களாய் வாழ்ந்த இந்த வாழ்க்கைக்கு ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா? இதைத் தீர்மானிப்பது எது?

அனுபவித்த துன்பங்களை மறக்க வேண்டுமெனில் இந்த உயிர் போக வேண்டும். அது எப்போது?

கடவுளே! எப்போது அழைத்துக் கொள்வாய்...

மூடிய கண்களிலிருந்து பொலபொலவென்று கண்ணீர் வழிந்தது. மனம் நிலை கொள்ளாமல் பரிதவித்தது.

இயலாமை அதிக துக்கத்தைத் தந்தது.

அம்மா மெதுவாய்க் கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள். மெலிந்த உடம்பு, வரி வரியாய் பதிந்து போயிருந்த முகத்தின் சுருக்கங்கள். முகத்திலும் கண்களிலும் தேங்கி நின்ற துயரத்தின் சாயல்கள். இன்னும் பத்து வயதை அதிகமாய் காட்டிய தோற்றும்.

கிடுகுகளால் வேயப்பட்ட அந்த நீளமான மண்டபத்தில் ஆண் களும் பெண்களுமாய் எண்பத்தி ரெண்டு முதியவர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். வாழ்வின் எல்லைவரை வந்து நிற்பவர்கள். சுருங்கிப்போன முகங்களும், வரண்டு போன மனங்களுமாக... எல்லோர் மனமும் உலைக்களமாய் கொதிக்கின்ற நேரம் இது. அநேகமாய் எல்லோருமே இப்போது உள்ளுக்குள் அழுது கொண்டுதான் இருப்பார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் ஒவ்வொரு சோகம் இருக்கிறது.

பெற்ற பிள்ளைகள் கவனிக்காமல் கை கழுவிவிட்டு விட்டார்களே என்று தினம் தினம் வெந்து கொண்டிருப்பவர்கள். முன் வரிசையில் இடது

பக்க முலையில் கண்முடி அமர்ந்திருக்கும் அந்த உயர்மான கிழவருக்கு மனநிலை கூட லேசாய்த் தழும்பி விட்டது. ஏழு பிள்ளைகளைப் பெற்றும் அனாதையாய்ப் போன அதிர்ச்சியிலிருந்து அவரால் மீள முடியவில்லை. நான்கு பிள்ளைகள் வெளிநாடுகளில் இருந்தும் திரும்பியும் பார்ப்ப தில்லை என்ற அதிர்ச்சி ...

இங்கள் ஒவ்வொருவரும் பாரிய துன்பத்தை தமக்குள் சுமந்து கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் விசாரித்துக் கொள்வார்கள்.

“நீங்கள் எந்த ஊர் அம்மா ?”

“அச்சுவேலி.”

“இங்க இடம் பெயர்ந்து வந்தனீங்களோ...”

“ஓம். தெண்ணூற்று ஐஞ்சு இடப்பெயர்வோட வன்னிக்கு வந்தனான்.”

“உங்களுக்கு மனிசன் இல்லையே அம்மா, பிள்ளையரும் இல்லையே...” இந்தக் கேள்விகள் மனதை சள்ளொன்று தாக்கும். இந்த விசாரிப்புக்களில் வஞ்சகம் சூது இருக்காது. மிகுதிக் காலம் வரை ஒரே இடத்தில் வாழப்போகும் காரணத்தால் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம்... ஒரு வாஞ்சை தென்படும். அவ்வளவுதான், தோழமையோடு ஒலிக்கும் அந்தக் குரல்கள், பல தடவை மனதைத் தளும்ப வைத்துவிடும்.

நாவிற்குள் பூட்டுப் போட்டு அடைத்தாற் போல ஒரு இறுக்கம் வந்துவிடும். மௌனமாய் இருப்பாள்.

“ஏன்மா உங்களுக்கு மனிசன் இல்லையோ. பிள்ளையும் இல்லையோ?” இல்லையென்று தலை அசைக்கும் போது தாங்க முடியாத துயரம் வந்து தொண்டைக்குள் அடைக்கும்.

ஒன்று பொய், ஒன்று உண்மை. ஏன் அப்படிச் சொல்லத் தோன்றியது. அன்றைக்கு இரவு நித்திரையே வராது. இங்கிருக்கும் மற்றப் பெண்கள் “நாலு பிள்ளை பெத்தன். கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தன். நடுத்தெருவில் விட்டிட்டு போயிட்டாங்களே” என்று சொல்லி அழும்போது அனுதாபம் ஏற்படும். இதே பெண்கள் “பாழ்படுவான் கட்டையில் போவான் என்னை நிம்மதியாய் இருக்க விட்டானே...” என்று பொருமும் போது தனது துயரம் புதுப்பிக்கப்பட்டது போல உணர்வாள். அம்மாவால் இப்படி யெல்லாம் வாய் விட்டு திட்ட முடியாது. ஆனாலும் மனம் எல்லாம் ரணமாய் கீறல் கீறலாய் ஆகிப் போவது என்னமோ உண்மைதான்.

அறியாத வயதில் நினைவு தெரியத் தொடங்கிய நாட்களிலிருந்தே மனம் வதைப்படத் தொடங்கி விட்டது. குடித்து விட்டு அப்பு வந்து அம்மா வுக்கு அடிப்பதையும் உதைப்பதையும் பார்த்துப் பார்த்து வளர்ந்தவள் அவள். இருபது வயதில் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுப்போனாள்... அவன்

அப்புவை விட மோசமாய் இருந்தான். அவளின் சந்தோஷங்கள் எல்லாவற்றையும் மிதித்துத் துவைத்து துவம்சம் பண்ணிவிட்டான். இந்த மெலிந்த தேகம் எத்தனை அடி உதைகளைத் தாங்கியிருக்கிறது. அவனுக்குள் ஏதோ ஒரு மிருகம் தான் குடிகொண்டிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவனால் அப்படி இருந்திருக்க முடியாது.

பத்து வருடத்துக்கு முன்பு அவனுக்கு மரணம் நேரந்த போது அழவே தோன்றிவில்லை. அப்பாடா என்ற ஆறுதல்தான் மனம் எல்லாம் நிரம்பியிருந்தது. இந்த நினைவு எவ்வளவு குறூரமானது. ஆனாலும் அம்மாவால் அப்படித்தான் நிம்மதியடைய முடிந்தது. ஒருவரின் மரணம் இன்னொருவருக்கு நிம்மதி தரும் என்றால் அவன் ஏன் அந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்தான்... யாருக்குமே நல்லவனாய் இருக்க முடியாமல் ஏன் போனான்....

அவனைப் பாடையில் வைத்து சுடலைக்கு தூக்கிக் கொண்டு போனபோது மெல்லிய சந்தோஷம்கூட அலையலையாய் பரவியதே... ரகசியமாய் அந்தச் சந்தோஷத்தை அனுபவித்துக் கொண்டே கடவுளுக்கு நன்றியும் சொல்லத் தோன்றியதே.... பொட்டையும் பூவையும் துறந்தது பெரிய விஷயமாய்ப்பட வில்லை. முப்பத்தஞ்சு வருஷமாய் போட்டு வதைத் தானே என்ற ஆத்திரம்தான் இன்று வரை அடங்க வில்லை. வாயில்வைத்த சோற்றை விழுங்க விடாமல் என்ன பாடு படுத்தியிருப்பான். வீடே நரக மாய்த்தான் இருந்தது. ஒரே மகனைப் பெற்றாள். அந்தப் பிள்ளைக்காக அத்தனை துண்பங்களையும் தாங்கிக் கொண்டாள்.

தகப்பனின் பொறுப்பில்லாத் தனம் கொடுரத்தனம் எதுவும் அவன் மீது படிந்து விடக்கூடாது என்று கவனமாய் வளர்த்தாள். நெஞ்சு வருத்தக் காரணாகவும், வல்லமையற்ற அப்பாவியாகவும்தான் அவன் வளர்ந்து வந்தான்.

பத்து மாதம் சுமந்து பெற்று கண்ணுக்குள் வைத்து பொத்திப் பொத்தி வளர்த்த பிள்ளை..

திடுமென கண்கள் பொங்கி வழிந்தது.

சேலைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். இந்தப் பிரார்த்தனை நேரம் எவரும் அழலாம். யாரும் காரணம் கேட்க மாட்டார்கள்.

இந்த முதியோர் இல்லத்து வாழ்வு அமைதியானது. நேரம் தவறாத செயற்பாடுகளுடன் இயல்பாக இருந்தது.

அதிகாலையில் பக்கத்தில் உள்ள ஜயனார் கோவிலில் இருந்து கேட்கும் மணியோசை மனதுக்கு இதம். பின்னேரப் பூஜைக்கு காலாற் நடந்து போய் கும்பிட்டு வரலாம்.

நேரத்துக்கு நேரம் உணவு. எங்கெங்கோ பிறந்து வாழ்ந்து விட்டு இந்த நிலையத்தில் இப்போது ஒன்றாக வாழும் வாழ்வு... அதில் ஏற்படு கின்ற நேசம்... தமது பழைய வாழ்வை அசைபோட கிடைத்திருக்கின்ற அவகாசம்... நோய் வந்தால் தமக்குள்ளேயே ஒருவரை ஒருவர் பராமரித்துக் கொள்ளும் வாஞ்சை...

இது ஒரு புதிய உலகம். ஒடிக்களைத்த பின் நிழல் பரப்பி நிற்கும் ஆலமரத்தின் அடியில் அமர்ந்து கொண்டு முச்சு வாங்கும் ஆறுதல்.

தேவை ஏற்படும் போதெல்லாம் பெற்ற பின்னை போல் வந்து எல்லோரையும் அன்போடு விசாரித்து சிகிச்சை செய்யும் மருத்துவர்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்த நிர்வாகத்தை ஏற்று நடத்தி அவர்கள் அனைவரையும் அரவணைத்துப் போகும் கருணை உள்ளம் கொண்ட அந்தப் பெரியவர். பெரியவரிடம் தங்கள் கவலைகளைச் சொல்லி ஆறுதல் தேடும் இந்த முதியவர்கள்.

வாழ்க்கை இத்தனை பேரின் மனங்களையும் கோரமாக குதறிப் போட்டிருக்கிறது. அமைதியடைய முடியாமல் வாய் விட்டு கதறி அழுபவர்கள் தான் அதிகம்.

பின்னைகளினால் கைவிடப்பட்ட நிலமை எத்தனை மனப் பாதிப்பை தருகிறது என்பது இங்குதான் முழுமையாகத் தெரிகிறது.

அந்த வழுக்கைத் தலைக் கிழவர் எத்தனை நாள் வாய்விட்டு கதறி அழுதிருப்பார்.

“நானும் மனிசியுமாய் பத்துப் பின்னையளைப் பெத்து வளர்த் தோம், ஆளாக்கிவிட்டோம். அந்தப் பத்துப் பின்னையளும் சேர்ந்து எங்கள் ரெண்டு பேரையும் பார்க்க ஏலாமல் விட்டிட்டுதுகள்.” இது சில இடங்களில் நடக்கின்ற கதைதான். ஆனால் இதற்கு இன்னொரு பக்கமும் இருக்கிறது... அம்மாவைப் பொறுத்தவரை அந்த இன்னொரு பக்கம்தான் வேதனை தருவது.

இங்குள்ளவர்களில் சிலர் பின்னைகள் கைவிட்ட நிலையில் அப்பாடா என்று ஒரு நிம்மதியுடன் இந்த இல்லத்தில் இருக்கக்கூடும்.

அம்மாவினால் அப்படி இருக்க முடியவில்லை.

முப்பத்தஞ்சு வயதுப் பின்னையை இன்னமும் குழந்தை யாகவே நினைத்துப் பேதலிக்கிறது மனம்.

பிரார்த்தனை முடிந்து எழுந்து வெளியே நடக்கும் போது மிகவும் சோர்வாக இருந்தது.

“அம்மா நல்ல வேளை உங்களுக்குப் பின்னை இல்லை.”

“நான் ரெண்டு பெத்தும் இல்லாதது மாதிரி, ரெண்டு ஆம்பினைப் பின்னையளும் மனிசி மாரின்ற சொல்லைக் கேட்டு என்னைப் பாரம் எண்டு

தூக்கி எறிஞ்சிட்டாங்கள், இந்த நிழலும் இல்லாட்டி நாயாய் அலைஞ் சிருப்பன்.”

கண்கள் சுருங்கிப் பார்வை குறைந்த அந்த எண்பது வயது முதிய பெண் அழுது கொண்டே போனாள்.

அம்மா மௌனமாய் நடந்தாள். கால்களில் நடுக்கம், இடுப்பி விருந்து கால் வரை வலிக்கிறது. கொஞ்ச நாட்களாகவே இப்படித்தான். கண் பார்வையும் மங்கி வருகிறது. இங்கு வந்து கண் பரிசோதித்து போனவர்கள் அடுத்த மாதமளவில் கண்ணாடி கொண்டு வந்து தரக்கூடும்.

முற்றமெல்லாம் நிழல் பரப்பி நிற்கின்ற மரங்கள் தென்னைகள்....

ஜந்து வருடங்களுக்கு முன் காடாக இருந்த நிலம். நிர்வாகத் தினரது உழைப்பினால் சோலையாக மலர்ந்திருக்கிறது. அன்று அந்த இல்லத்துக்கு தமது குழந்தையின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாட ஒரு குடும்பம் வரப்போகிறது. மதியம் இவர்களின் சாப்பாடு எல்லாம் அவர்கள் பொறுப்பு. வடை பாயாசம் இருக்கும். தாங்களும் இவர்களுடன் இருந்து சாப்பிடுவார்கள்.

இப்போதெல்லாம் நிறையப்பேர் இப்படித் தங்கள் குழந்தைகளின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடவும் தாய், தந்தை, அன்புக்குரியவர்களின் சிரார்த்த தினங்களை இவர்களுக்கு சாப்பாடு தந்து நினைவு கூரவும் இங்கு வருகிறார்கள்.

அப்படி வருபவர்களைப் பார்க்க மனதுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக வும், சந்தோஷமாகவும் இருக்கும். கை பிடித்து அன்போடு விசாரித்து அவர்கள் கதைக்கும்போது சிலர் நெகிழிந்து அழுது விடுவதுமுண்டு. வாழ்வின் கடைசி நாட்களில் நின்று கொண்டு அன்புக்கும், தோழமைக்கும் ஏங்குகின்ற மனங்கள்... அம்மா அமைதியாக எல்லோரையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.

அன்றைய மதியச் சமையலுக்கான ஆயத்தங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து அம்மாவும் தன்னால் முடிந்த உதவிகளை செய்து கொடுத்தாள்.

பதினொரு மணிக்கு நான்கு வயதுக் குழந்தையுடன் பெற்றோர் உறவினருமான ஜந்து பேர் வந்து இறங்கினார்கள்.

குழந்தை எல்லோருக்கும் வணக்கம் சொல்லியது.

என்றபேர் கயல்விழி. உங்கட பேர் என்ன என்று ஒவ்வொரு வரையும் விசாரித்தது. எல்லோருக்கும் இனிப்புக் கொடுத்தது. பாட்டுப் பாடிக் காட்டியது.

இறுக்கம் தளர்ந்து இனிமையாய் குழ்நிலை மாறியது. அம்மாவுக்கு பிள்ளையின் நினைவு வந்தது. இப்போது என்ன செய்து

கொண்டிருப்பான்.

காட்டில் விறகுவெட்டிக் கட்டிக்கொண்டு தெருத் தெருவாய் விற்கத் திரிவானோ...

அல்லது ஆஸ்பத்திரியில் கிளினிக் வரிசையில் போய் நிற்பானோ... மனைவிக்கும் நான்கு பிள்ளைகளுக்கும் சாப்பாட்டுக்கு என்ன வழி செய்வான்.

பத்து வருசங்களாய் மகனோடு இருந்து அவன் பட்ட கஷ்டத்தை பார்த்துப் பார்த்து கலங்கியிருக்கிறான். இடப் பெயர்வினாலும் நோய் நொடியாலும் அவர்கள் பட்டபாடு.

அச்கவேலியிலிருந்து ஒவ்வொரு இடமாய் அலைந்து வன்னிவரை உயிருக்குப் பயந்து ஓடி வந்த அவலம் சாகும் வரை மறக்க இயலாது.

நெஞ்சு வருத்தம் காரணமாய் கிளினிக்குக்கு போய் வருதலே. அவனுக்கு வாழ்வாயிற்று. கூலி வேலைக்குக் கூடப் போக முடிய வில்லை. விறகு வெட்டிக் கட்டி ஒருநாள் விற்றால் ஜந்துநாட்கள் படுக்கையில் கிடப்பான்.

பொருளாதாரத் தடையின் காரணமாக எழுந்த துன்பங்களை அந்தக் குடும்பமும் அனுபவித்தது. வீடு வாசல் சொத்து இழுந்து வன்னி யின் காட்டுக் கரையில் ஒரு குடிசையில் வயிற்றுக் கொதிப்போடு அவர்கள் வாழ்க்கை இருந்தது. அவர்கள் குடித்த ஒருநேரக் கஞ்சியில் அம்மாவுக்கும் ஒரு வாய் கிடைத்தது. சொந்த வீட்டில் இருந்தபோது இப்படிப் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்ததில்லை.

இந்த ஆக்கிரமிப்புப் போரின் முகம் எத்தனை குரூரமானது வாழ்நாளின் எந்தக் காலத்திலும் சந்தோஷத்தை அனுபவிக்காமலேயே அறுபத்தி ஜந்து வயது வரை வாழ்ந்தாகி விட்டது.

“அம்மா! உங்களுக்கும் ஒருத்தரும் இல்லையோ...”

அந்தக் குழந்தையின் தாய் கைபிடித்து பரிவோடு கேட்க, அம்மா நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

இல்லை என்று தலையசைக்கும் போது துக்கம் பொங்கி வெடித்தது.

அம்மாவைப் பார்த்துக் கொள்ள வழியற்று அவளாவது மூன்று வேளையும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கட்டும் என்று நினைத்து இங்கே கொண்டு வந்து விட்டுப் போன தன் பிள்ளையை யாரும் அம்மாவைக் கவனிக்காமல் கைவிட்டு விட்டான் என்று சொல்லி விடக் கூடாது.

அன்றைய மதிய உணவு வடை பாயாசத்தோடு விசேடமாக இருந்தது. எடுத்து வாயில் வைக்க அம்மாவுக்கு அழுகை வந்தது.

அங்க என்ற குஞ்சுகள் என்ன சாப்பிட்டுதுகளோ...

(கனவுக்கு வெளியான உலகு, ஸிறுக்கதை தொகுதி - 2002)

இயற்கை ஒலி

- எம். செல்வரட்ஜனம் -

தமிழ் மொழியில் உள்ள சொற்கள் ஓவ்வொன்றினதும் பிறப்புக்குப் பின்னால் பல காரணங்கள் இருந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. தமிழ்ச் சொற்களில் பல சொற்கள் எழுதப்பட்ட ஒசைகளுக்கு வரிவடிவம் கொடுக்கப்பட்டனவாகவே காணப்படுகின்றன. சூ. சூ. என்று கூவவிய கூகை, குர் குர் என ஒலித்த குரங்கு, கர் கர் என உறுமிய கரடி, சரசரவென ஓடிய சாரை என்றவாறான எடுத்துக் காட்டுக்களைக் கூறலாம்.

இவ்வகையில் இயற்கையில் தோன்றிய சொல்லாகவே “அம்மா” எனும் சொல் காணப்படுகின்றது. பிறந்த குழந்தை அழுவதும் சிரிப்பதுமாக வாயை முடி முடித் திறக்கின்றது. குழந்தை வாயைத் தறிக்கும் போது “அ” என்ற ஒலி எழுகின்றது. “ம + அ ம் ம ம” என்ற ஒலி மீண்டும் மீண்டும் வெளி வரும் போது அது அம்மா என்ற சொல்லாக வெளிவருகின்றது. அம்மா என்பது ஒரு சொல் கவிதை. அது இயற்கை தந்த இன்பச் செம்மொழி. அம்மா என்பது உள்ளத்தை வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சிச் சொல். அம்மா என்பது அடையாளம் காட்டும் அருஞ்சொல். மொழியின் தோற்றுத்தை அறிவிக்கும் இத்தகைய அற்புதச் சொல்லுக்கு பதிலாக தமிழில் வேறு சில சொற்களும் உள்ளன. அன்னை, அன்னையாய், ஞாய், தாய், ஈன்றாள், ஆச்சி என்பவை அவை. ஆயினும் யாவற்றிலும் மேன்மை பெற்று “அம்மா” எனும் சொல்லே ஈர்ப்புமிகு பேரின்பச் சொல்லாக அமையப் பெறுகின்றது. இத்தகைய அம்மா எனும் தமிழ்ச்சொல் உலகத்தில் ஏற்கதாழ 30 மொழிகளில் தீரிவுநிலையில் உள்ளது.

உலக மொழிகளில் “அம்மா”

தமிழ் - அம்மா, ஆங்கிலம் - மதர், வடமொழி - மாதா, அராபி - அம், ஜெர்மன் - மம்மா, கிரேக்கம் - மம்மா, சீனா - மம்மா, ரஷ்யா - மம்மா, பிரஞ்சு - மம்மன்.

அம்மா பற்றிய பொன் மொழிகள்

பொன்மொழி 1

ஒரு மனிதன் அவன் தாய் மரணிக்கும் வரை குழந்தையாகவே இருக்கிறான்.
அவள் மரணித்த அடுத்த நோடியே அவன் முதுமையடைந்து விடுகிறான்.

- ஹிட்லர்

பொன்மொழி 2

தாயின் இதயம் தான் குழந்தையின் முதல் பள்ளிக்கூடம்.

- பிச்சர்

பொன் மொழி 3

இருப்பது ஒரு பிடி அன்னமானாலும் தனக்கென இல்லாது பிள்ளைக்கு ஊட்டி மகிழ்பவளே தாய்.

- கண்ணதாசன்

பொன் மொழி 4

கடவுள் எங்கும் நிறைந்திருக்க முடியாது என்பதால் தாய்மார்களைப் படைத்துள்ளான்.

- ஜரார்ஜ் எலியட்

பொன்மொழி 5

ஒரு சிறந்த தாய் நூறு ஆசிரியர்களுக்குச் சமமாவாள்.

- ஹெர்பர்ட்

பொன்மொழி 6

எந்த வீட்டில் தாய் மதிக்கப்படுகிறாளோ அங்கு இறைவனின் அருள் இருக்கும்

- மனு

பொன் மொழி 7

நான் பார்த்ததிலேயே மிகுந்த அழகான பெண் என் அம்மா. நான் என் வாழ்க்கையில் பெற்ற அனைத்து வெற்றிகளுக்கும் அவரிடமிருந்து நான் பெற்ற தார்மீக அறிவார்ந்த மற்றும் உடற்கல்வியே காரணமென்று கூறுவேன்.

- ஜார்ஜ் வாசிங்டன்

பொன் மொழி 8

நான் எனது தாயின் பிரார்த்தனைகளை நினைவு கூருகின்றேன். அவை எப்பொழுதும் என்னைப் பின் தொடர்கின்றன. அவை வாழ்நாள் முழுவதும் என்னை பாதுகாப்பு அரணாக பற்றிக் கொண்டுள்ளன.

- ஆப்ரஹாம் லிங்கன்

பொன் மொழி 9

உங்களிடம் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு உறுதியான செல்வம், தங்க நகைப் பெட்டகங்கள் மற்றும் தங்க கருவுலங்கள் என எல்லாம் இருக்கலாம். ஆனால் ஒருபோதும் நீங்கள் என்னைவிட பணக்காரனாக முடியாது. அனைத்து செல்வங்களை விட உயர்ந்த, என்னை படிக்க வைத்த தாய் என்னிடம் இருந்தாள்.

- ஸ் டிரிக் லேண் ட்
கில்லன்

பொன் மொழி 10

எனது அம்மா ஒரு கடின உழைப்பாளி. அவர் தலைக்மாக நின்றேனும் ஒரு காரியத்தை செய்து முடிப்பார். மேலும் அவர் மகிழ்ச்சியாக இருக்க ஒரு வழியை கண்டறிந்துள்ளார். “மகிழ்ச்சி” என்பது உங்கள் சொந்தப் பொறுப்பு” என்று அவர் எப்பொழுதும் சொல்வார்.

- கார்னர் ஜெனி.:பர்

பொன் மொழி 11

நான் கீழே விழும் போது எனக்கு உதவ ஒடி வருவார். ஒரு அழகான கதையை சொல்லி என் வலியை மறக்கச் செய்வார். காயங்களைக் குணமாக்க அவ்விடத் தில் முத்தங்களைப் பொழிவார். அவர் யார்? அவர்தான் என் அம்மா.

- ஆன் டெம்லர்

பல மொழிகளில் தாய் யற்றிய பழமொழிகள்

தாய் எப்படி வளர்கிறானோ அப்படி

உருவாக்கிறார்கள் மனிதர்கள்

-இங்கிலாந்து-

ஓரு தாய் பத்துக் குழந்தைகளைப்

பேணி வளர்க்கலாம்

பத்து குழந்தைகள் ஓரு தாயைப் பேணுவது அரிது

-சீனா-

அன்னையின் அன்புக்கு வயதே கிடையாது

-ஜெர்மனி-

நூலைப் போல சேலை தாயைப் போல பிள்ளை

-இலங்கை-

குதிரைகளும் மனிதர்களும் தாய் வழியைக் கொள்வார்கள்

-இந்தியா-

அன்பின் உற்பத்தி ஸ்தானம் அன்னை

-ஆப்பிரிக்கா-

நடனத்தின் இசை நடுவிலும் தாய்க்கு

தன் குழந்தைகளின் அழுகுரலே கேட்கும்

-ஸ்பெயின்-

இலக்கியங்களில் அம்மா

கந்தபூராணம் : அனங்குறு நிலையவாகி அடுத்தன நடுவென் அம்மா

கம்பராமாயனம் : போந்ததுவும், கடைமுறையே புரந்தரனார் பெருந்தவமாய்ப் போயிற்று அம்மா

சிலப்பதிகாரம் : அம்மாமி தன் வீவும் கேட்டாயோ தோழி

சீவகசிந்தாமணி : நட்டுவிட்டு ஒழியும் ஆயின் நன்மையார் கண்ணது அம்மா

திறக்குற்றாலக் குறவஞ்சி : அம்மா வென் மேனி யடங்கலு மேகறுத்தேனே

திருவாசகம் : அருமா லுற்றிப் பின்னை நீர் அம்மா அழுங்கி அரற்றாதே

தேம்யாவளி : திருவரும் ஆக்கை நீக்கி, தென் உயிர் போயிற்று அம்மா

தேவாரம் : அம்மா ஆலங்காடா உன் அடியார்க்கு அடியேன் ஆவேனே

நாலத்யார் : உறப் புணர்க அம்மா என் நெஞ்சு

யதினோராம் திருமுறை : முக்கூடல் அம்மா முருகருங் கொன்றையந்தார்.

யாரதி பாடல் : வேண்டுமடி எப்போதும் விடுதலை அம்மா

யெறியபூராணம் : அடுத்த பெரும் சீர் பரவல் ஆர் அளவாயினது அம்மா

வில்லி யாரதம் : அத்தன் அத்தாண் அளித்தருள தழுவி நெரித்தனன் துகள்கள் ஆயது அம்மா.

அம்மா
நீங்கள் எப்படி
இறக்க முடியும்...

உயிரொயும்
மெய்யையும்
உணர்வு கலந்து
எமக்களித்த
காலப்பெருவெளியின்
கண் கண்ட தெய்வமே

உம்முள் கருவாகி
கருவான
எங்கள் மனங்களில்
என்றுமே
எழுதித்தோ
பேரன்புக்குச்
சொந்தக்காரியாக
நீங்கள்
வாழ்ந்து கொண்டே
கிருப்பீர்கள்.